

Det gør den altså ikke. Man har i høj grad en jobløs vækst. Produktiviteten – altså evnen til at producere mere pr. ansat pr. time – stiger kraftigere end produktionen. Man kan sagtens klare en stigning i produktionen uden at ansætte flere folk overhovedet, og derfor er vi nødt til at kigge på helt andre midler, når vi skal have arbejdsløsheden væk, end troen på den blinde vækst.

Vi burde derfor i stedet for kigge på, hvad hver har af reelle behov i det her samfund. Hvad er det for problemer, vi reelt har, og som vi gerne vil have løst i de kommende år? Lad os prioritere dem, når det drejer sig om også at få bekæmpet arbejdsløsheden.

For SF at se er et af vores store problemer, at vi har et miljø, som lider skade. Vi har en forurening, som vi døjer med at få bragt ned, og vi har mange områder, hvor Folketinget har vedtaget nogle handlingsplaner på miljøets område, som slet ikke bliver opfyldt. Derfor er det oplagt for os at se at lave en grøn beskæftigelse. Det har vi så fremlagt et beslutningsforslag til, hvor SF peger på en masse af de områder, hvor man kan tage fat. Man kan tage fat ved at lave byggeriet mere økologisk bæredygtigt, ved at tænke på genanvendelse, ved at tænke på ressourceforbruget i den måde, man planlægger på.

Man kan gøre det ved at lave en bedre trafikpolitik herindefra. Vi har jo en trafikhandlingsplan, som er vedtaget, og som siger noget om, hvordan forureningen for trafikken skal bringes ned. Vi ved også, at det går den helt forkerte vej. Forureningen fra trafikken stiger og stiger, og det er, fordi man prioriterer forkert. Det er, fordi man bygger videre på motorvejene i stedet for at udbygge den kollektive trafik, der kunne dæmpe forureningen på det her område.

Vi vil også gerne pege på udbygningen af den vedvarende energi, som går alt for langsomt. Vi er stadig væk alt for meget baseret på et forbrug af kul, olie, naturgas, det, man kalder fossile brændstoffer, hvor der frigives CO₂, når man brænder brændstofferne af, og hvor vi altså får nogle helt uoverskuelige klimavirkninger i verdenssamfundet, hvis man bare fortsætter ad den vej. Derfor er vi jo nødt til at få os omstillet til vedvarende energikilder, til brug af vindmøller, til solvarme, til biomasse osv.

De penge, der afsættes til at udvikle de her områder, er alt for ringe. Og igen: Når vi står med en masse arbejdsløse og man snakker om, at dem skal vi få i arbejde ved bare at øge det private forbrug, så var der jo meget mere per-

spektiv i at sige, at vi gerne vil øge beskæftigelsen, men vi vil gøre det ved at løse nogle problemer f.eks. ved at udbygge den vedvarende energi. Det samme gælder energibesparelser. Der er utrolige muligheder for energibesparelser, måske ikke så meget hos private mere – dér er der jo sparet meget gennem årene, fordi der har været grønne afgifter – men i erhvervslivet har man stort set ikke betalt afgifter på energien, og derfor er der også her nogle helt kolossale muligheder for at spare på energien.

Vandbesparelser er det næste eksempel, jeg vil nævne. Vi har ganske mange steder i Danmark, hvor vandforbruget bestemt ikke er bæredygtigt, hvor man pumper vand op af ringere og ringere kvalitet og efterhånden begynder at bruge overfladevand. Det er et særkende ved Danmark, at man altid bare kan drikke det vandhanevand, man har. Det er en situation, som vi snart kan miste. Vi kan komme i den situation, som mange storbyer rundt omkring i verden allerede er i, at det absolut ikke er anbefalelsesværdigt at drikke det vand, der kommer ud af hanen. Den situation kommer vi også i, hvis vi ikke passer på, hvis vi ikke beskytter vandressourcerne, hvis vi ikke sørger for at spare på vandforbruget de steder, hvor man har problemer med vandforbruget, og det har man jo f.eks. i København, det har man jo f.eks. i Århus, hvor genetableringen af ressourcerne slet ikke kan stå mål med forbruget. Det kræver så, at vi får de grønne afgifter, som gælder på vandområdet, udbredt til også at omfatte erhvervslivet, for det er jo meningsløst, hvis de ikke også skal være med til at sørge for, at vi kommer i en mere økologisk balance.

Så vil jeg nævne jordrensning som et eksempel. Vi har en række kemikalieforurenedede grunde her i Danmark, skader fra 1960'erne og 1970'erne, hvor man i et vist omfang ikke vidste bedre, men i hvert fald gravede giftstoffer ned mange steder, og nu står vi så med problemet. Vi ved, at med det niveau, indsatsen kører på i øjeblikket, vil det tage årtier at få fjernet de kemikalieforurenedede grunde.

Hvorfor skal det gå så langsomt? Hvorfor vælger vi i en tid med arbejdsløshed at sige, at vi har tid til at bruge 20, 30, 40 år på at få fjernet nogle kemikaliepladser med den risiko, det indebærer for, at farlige giftstoffer når at komme ned til vores grundvand og kommer ud af vores egne vandhaner? Lad os få sat noget mere tempo på den sag, lad os få ryddet op efter fortidens synder.